

Arrest

nr. 162 579 van 23 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 12 juni 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat Mr. S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2013 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod gegeven.

1.2. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) In uitvoering van de beslissing van B. N. - Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

(..)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het regelmatig verblijf is verstreken sedert 25.07.2010

X Met toepassing van artikel 74/14, §3, van de wet van 15 december 1980:

X 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 14.09.2012

Inreisverboden

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van (drie) 3 jaar:

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 14.09.2012 (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het "Verslag Vertrek" dat verwerende partij bij schrijven van 9 februari 2016 heeft overgemaakt, blijkt dat de verzoekende partij op 12 december 2013 werd gerepatriëerd naar Slovenië. Dit verslag vermeldt: "Geslaagd. Betrokkene is zonder verzet vertrokken."

2.2. Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter terechtzitting de vraag naar het actuele belang van verzoekende partij bij het voorliggende beroep, nu uit informatie verstrekt door verweerder blijkt dat verzoekende partij zich niet meer op het Belgische grondgebied ophoudt gelet op de repatriëring op 12 december 2013 en het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2013 aldus werd uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter terechtzitting werd aan de raadsman van de verzoekende partij gevraagd of hij het actueel karakter van het belang bij huidig beroep kan toelichten ondanks de verwijdering van de verzoekende partij van het grondgebied. De raadsman van de verzoekende partij stelt zich terzake te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810), quod non in casu.

In casu kan niet worden vastgesteld dat de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij nog enig voordeel kan opleveren en dat zij een actueel belang heeft bij de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is dan ook niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep zal verder dan ook enkel behandeld worden voor zover het gericht is tegen het bestreden inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij betoogt in een eerste en enig middel als volgt:

"(...) Eerste middel : schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies, bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Dat de beslissing van de gemachtigde van de minister van binnenlandse zaken onterecht genomen werd. De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3 en art 8 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Macedonië.

III.1. Schending van art 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die over verblijfsrecht in België beschikt.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing is genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Macedonië wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat DVZ stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tót de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Verzoeker wenst het volgende op te merken:

- M.b.t. het inreisverbod

Verzoeker wenst op te merken dat ook het aan hem betekende inreisverbod een zware inbreuk uitmaakt op zijn recht op een privé- en familieleven.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door dit niet te doen !

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de familiale situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de - hand

van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had" Het bevel wordt hier vernietigd."

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden.

Bovendien houdt men evenmin rekening met het feit dat de partner van verzoeker over verblijfsrecht in België beschikt.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Aangezien de vriendin van verzoeker over verblijfsrecht in België beschikt en dus onmogelijk mee kan reizen naar Macedonië, zij kan het leven dat ze hier heeft opgebouwd toch niet opgeven?!

DVZ faalt er in-, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

III.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van DVZ getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tót zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de . voorbereidende fase en de plicht aile aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."¹

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij een afweging heeft gemaakt m.b.t. het familiale leven van verzoeker.

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." ²

Verzoeker kreeg inderdaad een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 07.08.2013.

Op dat moment woonde verzoeker echter reeds wettelijk samen met zijn partner.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker zijn vriendin achterlaat, zij wensen te huwen!

Dat hij gekozen heeft voor illegaal verblijf om zijn vriendin te kunnen bijstaan. Hij had geen andere keuze! Zijn langdurig verblijf, zijn blijf van integratie, het feit dat hij samenwoont met zijn partner die verblijfsrecht in België bezit en dat een eventuele terugkeer naar Macedonië een schending van art 3 van het EVRM zou uitmaken, zorgen ervoor dat verzoeker wel degelijk geregulariseerd dient te worden, toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! (...)"

3.2. De verzoekende partij voert in een enig middel onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.4. Artikel 74/11, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"(...) De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. (...)"

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat "Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden.". De verzoekende partij stelt verder dat zij op 7 augustus 2013 reeds wettelijk samenwoonde met haar partner.

De bestreden beslissing bevat met betrekking tot het inreisverbod enkel het volgende motief: "2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 14.09.2012".

In het administratief dossier bevindt zich een document van de verwerende partij dat het volgende vermeldt: “16.01.2012: *wettelijke samenwoning met iemand in het bezit van een B-kaart*”. De verklaring van wettelijke samenwoning bevindt zich eveneens in het administratief dossier.

3.5. De verwerende partij stelt in de nota met opmerkingen dat artikel 8 EVRM geen volledige formele motivering inhoudt, dat een verklaring van wettelijke samenwoning op zich niet aantoonde dat er een effectief gezinsleven is, en dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er naar aanleiding van de aanvraag tot huwelijk een dossier is opgestart bij de Cel Schijnhuwelijken te Antwerpen. Naar aanleiding van dit dossier werd contact opgenomen met de vriendin van de verzoekende partij, die zou verklaard hebben dat zij niet zeker is dat zij nog wenst te huwen.

3.6. De Raad stelt vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op de hoogte was van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met een legaal in België verblijvende persoon. Dit blijkt tevens uit de feitelijke weergave door de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Hoewel verwerende partij aldus van dit gegeven op de hoogte was, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit het bestreden inreisverbod zelf dat zij met deze specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. In de nota met opmerkingen geeft verwerende partij wel verschillende redenen waarom de wettelijke samenwoning niet van invloed is op de duur van het inreisverbod, maar dit is een a-posteriori motivering die niet vermogt het vastgestelde gebrek aan zorgvuldigheid van het bestuur bij het treffen van het bestreden inreisverbod te herstellen.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod en het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van 12 juni 2013 waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juni 2013.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER